Bijlage: Achtergrond keuzes harmonisering grens minimavoorzieningen

Algemeen
Wanneer huishoudens in Midden-Delfland vanuit de bijstand gaan werken tegen een loon gelijk aan 110, 120 of 130 procent Wsm, gaan zij er in totaal inkomen meestal op vooruit (mits zij gebruikmaken van alle toeslagen en regelingen) ten opzichte van de bijstandssituatie. Landelijke toeslagen lopen geleidelijk terug en het recht op gemeentelijke regelingen vervalt naarmate het inkomen toeneemt. Dit wordt echter gecompenseerd door de stijging van het inkomen. Het totaal inkomen bestaat uit het netto-inkomen (inclusief vakantietoeslag), landelijke toeslagen en gemeentelijke regelingen. Alleenstaanden gaan er bij ieder hoger inkomensniveau relatief gezien het meest op vooruit. Ook paren gaan er bij een hoger loon telkens op vooruit ten opzichte de bijstandssituatie.

Voorstel
Voorstel in het plan is aanpassing van de bijzondere bijstand van 110% naar 120%. De raming van extra kosten hiervoor bedraagt (bij volledig gebruik) €32.000,- per jaar
Deze aanpassing richt zich op harmonisatie van de inkomensgrenzen en vergroten bereik, dit geeft helderheid naar de inwoners. Wij zien voor genoemde regelingen geen reden om verschillende percentages te hanteren. De huidige situatie met verschillende percentages is historisch gegroeid. Dit plan biedt een goede gelegenheid de percentages gelijk te trekken op een adequaat niveau.
De inkomenseffect rapportage laat zien dat in de huidige situatie alle huishoudtypen voldoende vrij besteedbaar budget hebben om sociaal te kunnen participeren in de samenleving, als zij van alle gemeentelijke regelingen gebruikmaken
Dit bevestigd dat 120% afdoende is en dat het effect nog vergroot kan worden door vergroten van het bereik.

Alternatief
We hebben ook gekeken naar een alternatief scenario. Scenario 2 is aanpassing van 110% naar 130%. De extra kosten daarvoor ramen we op €82.000,- per jaar.
Deze optie betekent niet alleen harmonisering, maar ook een algehele verhoging van de groep rechthebbende. In de weging van deze optie kijken we niet alleen naar harmonisatie, maar ook op het mogelijke effect van verdere verruiming van de doelgroep op uitstroom naar werk (‘werken loont’).

- Een inkomen van 130% van het WSM zal doorgaans een inkomen uit arbeid zijn, waardoor inkomensverbetering door meer uren te werken(voor iemand die nu parttime werkt) of door ander werk een (te prefereren) optie kan zijn.
- De helft van de minimahuishoudens ontvangt een uitkering vanuit de Participatiewet als voornaamste inkomstenbron (49 procent).

Daarom het voorgestelde scenario 120% als inkomensgrens te hanteren. De inkomenseffect rapportage uit het onderzoeksrapport van KWIZ laat zien dat alle huishoudtypen voldoende vrij besteedbaar budget hebben om sociaal te kunnen participeren in de samenleving, als zij van alle gemeentelijke regelingen gebruikmaken. Het verhogen van de inkomensgrens naar 130% brengt aanzienlijk hogere kosten met zich mee. Zonder dat daar positieve effecten tegenover staan op het vlak van participatie. Tevens verwachten wij een ongunstig effect bij de groep inwoners tussen de 120% en 130%, zij ervaren minder prikkel hun inkomen te verbeteren door aan het werk te gaan.

Onderstaand in schema de percentages, voorzieningen en bedragen.

	huidig percentage	**Extra kosten bij**	
voorziening		**grens 120%**	**grens 130%**
Collectieve aanvullende polis	120%	geen*	€ 6.000,00
Bijzondere bijstand	110%	€ 32.000,00	€ 64.000,00
Jeugdfonds	120%	geen*	€ 3.000,00
Stichting Leergeld	nieuw	geen*	€ 9.000,00
Totaal per jaar		**€ 32.000,00**	**€ 82.000,00**
aantal huishoudens		405	541
		* Geen staat voor geen extra kosten ten opzichte van huidige begroting of begroting in armoedeplan.	